

SÜMEGE ÉS VIDÉKE

Megjelenik minden vasárnap.

<p>Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sümege, Horvát Gábor könyvkereskedésében.</p>	<p>Előfizetési árak: Egész évre 8 K, félévre 4 K, negyedévre 2 K. — Egyes szám ára 20 fillér.</p>	<p>Hirdetések egység szerint: A nyílt tér sora 1 korona.</p>
--	--	---

Jézus a betegek között.

A menyország gyönyörű égi kárpitján gyémántozó csillagok ragyogó lehelletük szárnyán küldötték le néma üdvözlőüket a földre, hogy a szent estén arany párában fűródjen. Az ég megszámlálhatatlan millió csillagszeme tükröződik vissza s jut néhány csillag még a legegyszerűbb kunyhónak is.

Néhány csillag, néhány gyertyaláng a fenyőfácska ágain. S amit az égi csillagok — előttünk oly parányiak — magukban egy egész világot jelentenek: a szeretet világát óh, hogy ez a világ sokaknak évente csak egyszer, egyetlen egyszer ragyog, a karácsony szent estén, hogy azután csakhamar ismét kialudjék!

De legalább ekkor ragyog és melegít. Legalább ekkor — évente egyszer — mintegy megújodik, újjászülteik, az ember lelkileg mintegy ismét világra jő, tisztán, ártatlanul, a betlehemi jászol isteni csecsemőjével. Valás felekezetenélküli örömnéppé magasztosul ez a születési évforduló — ki is lehetne oly lelketlen, hogy ne örvendene a legszebb, legszentebb, az isteni gyermek világrajöttének? S az a szeretet, mely őt szülte, amelyért aztán élt és halt s melyet még ma is nagyon kihasználatlan örökségünkül hagyott, a karácsony csodás szép ün-

nep örök varázsa által újból áthat mindannyiunkat és forrása: égfele emeli lelkünket.

Képzeteletünket — közel két évezredes távolon át — a betlehemi jászolra irányítja s az Ujszülött láttára magunk is gyermekké válunk, Körülálljuk a karácsonyfát és szívünk dobogása — az önkénytelen áhitat csöndjében — imaszerűen hangzik.

Jézus: a Szeretet láthatatlan alakban itt jár-kele közöttük és isteni jobbjának csodás érintésével áldást fakaszt. Jézus emberi teste közel kétezer esztendeje, hogy égbe szállt, de isteni lelke századokról-századokra mindjobban áthalja az embereket: érzelmi világukat, cselekedeteiket. S ha a Világ nagy részében, szinte látszólag inkább a hitelenség felé hajol: cselekedeteiben mégis egyre jobban követi Jézust, a szeretet mindinkább testet ölt.

A jézusi szeretet vezérelte az egész társadalmat akkor is, midőn a Hazáért küzdött hős sebesültek részére nagyarányu mozgalmat rendezett, hogy velük egy estére a haragot elfeledtesse s az egyedüliséget megszüntesse. Ezen mozgalom alapját is Jézus láthatatlan keze érintette, s ennek a kéznek mindenütt önzetlen szeretetet hirdető nyoma érezhető. A sokféle gondosság, gyógyítás, vigasztalás s a szükséges dolgokkal való ellátás célzózzák, hogyha lehet, ismét visszaadhassuk a ka-

tonát a családnak, ha kell a Hazának. Jézusi béketűrés és fáradhatatlan utánjárás hatja át nemes hivatásukban az orvosokat, ápolókat és ápolónőket, gazdagot és szegényt egyaránt.

S a sok lángcsillag, mely itt-ott a fenyőfákról mindegyikre külön-külön mintha leragyogott volna: a reménycsillag, — ez a megható, gyönyörű karácsonyesti ünnep, mely beteg hadfiainkat, mint egy nagy, bizony több tekintetben is szomorú, de azért az ország közönségétől el nem hagyott családot hozta össze, melyekhez csatlakozott sok jó ember, hogy az ünnepet szebbé, szeretetteljesebbé, eggyé s hadfiainkkal lehetőleg az egyedüliség kinos érzetét feledtesse s ez a sok-sok ajándék, melyből valami mindenkinnek jut: szinte érezte velük, hogy Jézus most is a beteg hadfiak között van! . . .

A levegőt átható emberszeretet öleléséből ki érzett, hogy itt van. S ezért oházkodom. Ó hozzá beteg, sebesült hadfiaink nevében is:

— Uram Jézus, áldd meg mindazokat, kik rokkant hőseink iránt odaadó jósággal viseltetnek, akik embertestvért látnak bennök s igyekeznek sokszoros fáradhatatlansággal a sok veszteséget szenvedett Hazának a még munkabíró embereket visszaadni. A Te szereteted vezérelje további működésüket cselekedeteiket s azt a jót,

Tavaszi hangok.

Az ablakom előtt a kertben ott ugrádozik a sok veréb az akáciák kopasz ágain és élénken fecseg valamennyi; a szomszédház eresznél méltóságtelesen megül egy holló, hallgatja a szürke madársereg fecsegését és fontoskodva rázza meg bölcs fejét.

— Csip-csirip, szólj egy vén veréb a társához, újra megérték hát a tavaszt. Ugy-e? Csip-csirip!

— Meg-ám, meg-ám, jegyezte meg a holló kecsesen nyugtva a nyakát.

Jól ismerem ezt a tisztességes madarat. A nyilatkozatai mindig rövidek és határozottak. Természetből fogva ostoba és félénk, mint a legtöbb holló. A madarak társadalmában kiváló szerepet foglal el és minden télen jótékony célú ünnepélyt rendez elaggott, rokkant galambok javára. A verebet is jól ismerem: bár külsőleg könnyelműnek látszik, sőt még szabadelvűnek is, ez a madár tulajdonképpen nagyon is sokat gondol a maga boldogulásával. Látszólag csupa tisztelet, amint ott ugrádozik a holló körül, de alapjában véve tudja, mire becsülje és ezért a lelkiismeretét egy cseppet sem zavarja, ha alkalmilag egyik-másik rosszszelű vagy kényes izü történetét mondhat el róla.

Az ablakpárkányon egy fiatal galamb »ficsur« melegen és tele gyöngédséggel igyekszik meggyőzni az ő szelid párját:

— Meghalok, megöl a csalódás, ha nem viszonzod szerelmemet!

— Holló úr meghallotta? A csizék már megérkeztek, újságot a veréb.

— Ugy ám!

— Megérkeztek és zajongtak, röpködnek, csiripelnek, szörnyen nyugtalan népség! Nyomban utánuk megjöttek a cizék is. . . Mint rendesen, he-he! Tegnap megszólítottam az egyiket: Nos, kedvesem, el tetszett jönni, mi?

— Képzelle, gorombasággal felelt! Ezek a madarak egy cseppet sem tudják, mi a rang, hivatal és méltóság! Hiszen én udvari veréb vagyok!

Ekkor egész váratlanul egy fiatal holló szállt a kémény mögül a háztetőre és csak félig hallhatóan jelentette:

— Kötelesség szerint figyelmesen kihallgattam mindama élő lényeknek a beszédét, akik légben, vízben, a földön és a föld ölében lakoznak és szüntelenül figyelem mindezeknek a viselkedésére, tiszteletteljesen jelentem tehát, hogy az említett csizék hangosan csicse-regnek mindenről, sőt még azt is megengedik maguknak, hogy a természetnek állítólag nemsokára várható megújulását reméljék.

— Csip-csirip, kiáltott a veréb és nyugtalanul kecsintott apenunciásra.

A holló elismerőleg csóválta a fejét.

— Tavasz már volt, sőt egyszer nem is volt; de ami a természet megújulását illeti, úgy az. . . hm. . . természetesen kellemes. . . feltéve, hogy amaz erők jóváhagyásával tör-

ténik, akiknek a körébe ez tartozik.

— Ugy ám, hagyta helybe a holló s jóakarólag nézte a szónokot.

— Mindahhoz, amit az imént jelentettem, még hozzá kell tennem, — szólta a fiatal holló tovább, — hogy a csizék kifejezést adtak az elégedetlenségüknek, mert állítólag a patakok, amelyekből a szomszékoltani szokták, zavarosak és némelyike még azt a merészséget is elkövette, hogy szabadságról beszélt.

— Óh, azt így szokták, — kiáltotta a vén veréb, — ez a fiatalossággal vele jár és nem veszedelmes! Én is voltam fiatal és rajongtam én is. . . a szabadságért. Dehát, magától érthető — csak szerényen — és elmúlt ez is. A szemhatáron más eszmény jelent meg — egy könnyebben megnyerhető — he-he-he, és tudja, kellemesebb s a verébnek kedvesebb eszmény. — he-he.

— Tyü! — Tyü! hangzott a tisztelet parancsoló jelzés és a hárs ágain megjelent a valóságos belső »gimpli«, a pirók; kegyesen üdvözölte a jelenlevő madarakat és nyomban veszekedni kezdett.

— Eh — hm, nem érzek az urak valamilyen különös szagot a levegőben, — eh?

— Tavaszi szellőt, kegyelmes uram, — jegyezte meg a veréb. A holló oldalvást hajtotta a fejét és szelid károgást hallatott, mely a bárány bégetéséhez hasonlított.

— Hm — igen, — már tegnap a vhistnél is, — szól egy tiszteletbenálló bagoly. . . érez-

amit a sebesült katonákkal tesznek és tettek, juttasd nekik s szeretetteknek kamatostul vissza.

Születésed napjain is esdve kérünk: légy továbbra is közöttünk.

Te: a Szeretet vezesd, vezérelj az embereket, hogy végül ne lehessen többé egy se szeretetlen, hogy a folytonos tökéletesbülés oly magasságokhoz juttassa őket, hogy mindenki föl-lelje a békét az emberszeretetet s részben már itt e földön a menyországot.

De profundis.

(Önéletrajz-féle.)

„A mélységből kiáltok Uram...”

Mert oly sötét, bánattal teljes az én életem, mint nem volt még soha.

Voltak sok, drága vig kacagó, örömteljes napjaim, nem tudtam megbecsülni őket...

Voltak szép álmaim: a boldogságról, a szerelemtől, a dicsőségről, meguntam s ösztöztörtem őket...

Voltak drága meleg érzések, amelyek hozzáfűztek valakiket, akik többnek, jobbnak tartottak másoknál engem, elűztem magamtól gőgös daccal őket...

Voltak kik: gyűlölték, nem szerettek, irigyeltek, rosszat mondtak rám, kicsinyítették mások előtt, ledisputálták rólam azt is ami igazában az enyém, szerettek volna kifosztani mindenemből s én ezeket szerettem, ezekkel voltam bizalmas, ezeknek adtam igazat... ezekre hallgattam fontos dolgokban, s félrevezettek.

Elindultam szép virágos derűs utakon; elindultam vig-fiatalos-dalos kedvvel, jókedvűen könnyedén — egyszerre meguntam a napsugarat a derűt; gyorsan visszafordultam s bandukoltam: hideg, ködös, kopárszilikákon keresztül, egyedül, társtalantul és busan...

Voltak kincseim, drága csillogó, ragyogó finom ékességek, ritkák, — szép pocsékoltam pazarul, őrfilt meg gondolatlanlansággal — mintha csak forgács vagy értéktelen rongyokról lett volna szó...

Készakarva szétszórtam magamtól mindent, a léhákkal léha voltam, az ostobákkal ostoba voltam, a kicsinyesek közt én voltam a legkicsinyesebb, — mindezt csak azért, hogy egyformának érezzem magukkal... S jaj! be rajt vesztettem ezen a játékokon... jaj!

tek valami szagot és én feleltem: »Vesszük észre, szagoljuk, kutatjuk.«

— Mindent a kellő szakismerettel, — szólt tiszteletteljesen a veréb. Mindig be kell várni a dolgok menetét! Jóravaló madár mindig vár!

— Egy pacsirta ereszkedett le az égből és telepedett egy olyan pontra, ahonnan már elolvadt a hó és halkán szólt:

— A hajnal pirkadásának a mosolya szeliden eloltja az ég csillagait. Az ég elhalványul, megremeget és mint a hó a nap hevétől — eltűnik az éj sötétjének sűrű fátyola. Mily édesen, mily könnyedén tör fel a sóhaj a reménnyel teli kebelből a fény s a szabadság felé.

— Miféle madár ez? kérdezte a »gimpli« s hunyorgatott a szemével.

— Pacsirta, kegyelmesem! szólt a holló szigorúan.

És a veréb leereszkedően hozzá tette:

— Költő, kegyelmes uram!

A »gimpli« féloldalt nézett a poéta és rosszaló hangon szólt:

— Tyű! Hm, egész szürke... a fickó. Nem a napról meg szabadságról molyogott?

— Igen, kegyelmességed, — szólt a holló; aszal foglalkozik, hogy indokolatlan reményeket kelt a fiatal madarak szívében.

— Illetlen és ostoba!

— Nagyon is igaz, kegyelmes uram! — jegyezte meg a veréb. Nagyon ostoba! A szabadság bizonytalan és bátran mondhatjuk, hogy megfoghatatlan valami.

be ráfizettem ezekre a mulatságokra... jaj! hogy mindenki ismerni vélt s százsor jaj! hogy nem ismert senki s félreértettek teljesen s talán sohse is lesz másképp.

Találtam néha valakit, akiről álmodtam boldogságot, szépet... megismertem jobban s jaj! hogy azt kellett tapasztalnom, hogy nem ért meg engem, súlyos teher a számra minden érzésem... nem tud véle mit kezdeni, mint a gyerek aki ékszert talál... csak úgy játszik vele mint a bádóg csörgővel.

Jaj, hogy a legszubb érzéseim közt egyszerre csak azt kellett éreznem, hogy: mit is akarok én? ki is ez az idegen itt? mi köztöm tulajdonképpen hozzá? Minek álltam véle szóba egyáltalán? Mi beszélni valóm is lehetett véle tulajdonképpen? Jaj! hogy mindenfitt megfűtöttem!

Jaj! hogy szerettem volna közeledni az emberekhez; ezerszer jaj! hogy annál megszűbb voltam tőbük.

S ebben a sok viaskodásban elfogyott az erőm, az energiám: elfogyott a kedvem... eltűnt az örömem... óh most már semmivel a világon nem tudok örülni... Az öröm olá közönyös előttem mint a siras... a jó, mint a rossz... a szép, mint a rút... a nemes, mint a becsületlen... a dicsőség, mint a gyalázat... a simogatás, mint a bántás. Jaj! hogy nem hat meg semmi e világon.

Pedig olyan jó volna még naivan hinni minden ostoba pózt, amibe az emberek belé-színészkedik magukat, olyan jó volna nagyra tartani minden kicsi apró semmisséget, amit az emberek — szegények — nagyra látnak. Olyan jó volna mindenkivel egyformának lenni. Olyan jó volna még inderint másként látni, érezni. Jó volna ostobán minden szépet hinni az emberokről... Jó volna még ide visszatérni, de nem jöhetnek már.

És felaprózva, könnyedén pocsékolva szórom-szórom a még megmaradt kincseket, amig lehet...

De így elkeseredett daccal is óh Uram, így megtépázva, ázva fázva is, úgy tudom, úgy érzem, ha teközölök vagyok is: önmagam-tól tékozolom s az én lelkemet így szét-szórni, elpredálni, még mindig királyi mulatság óh Isten — s halás köszönet. Néked ezért.

Németh Böske.

Lapunk olvasóinak boldog karácsonyi ünnepeket kívánunk!

— De ha nem tévedek, ön is óhajtott?

— Ugy ám, — kiáltott a holló hirtelen.

A veréb zavarban volt.

— Fájdalom, nem tagadhatom, én is óhajtottam egy izben, de enyhítő körülmények közt.

— Ah, hogyan?

— Egy lakoma után, — kegyelmes uram! A bor befolyása, vagy jobban mondva annak nyomása alatt... és nagyon is szűk határok közt szóltam róla!

— Hogy érti azt, hogy szűk határok közt?

— Halkán szóltam: éljen a szabadság! és nyomban hozzátettem hangosan: természetesen a törvény által megengedett határok közt.

A »gimpli« ranézett a hollóra.

— Ugy van, szólt ez.

Mint udvari veréb, nem engedtem meg magamnak, hogy részletesebben foglalkozzam a szabadság kérdésével, miután nem foglaltatik amaz ügyekben, amelyek az én hatáskörömhöz tartoznak.

— Ugy ám! szólt a holló újra, majd alig hallhatóan hozzátette: Ennek ugyan nagyon mindegy, hogy mit állít!

És az utak mentén folydogáltak a kicsi patakok és halk csevegéssel daloltak a nagy folyók, amelyek majd beleömlenek az újok végén és csevegtek a távol s szebb jövőről.

— Széles, sötét hullámok zuga fogadnak majd benátnak, megömlnek s úgy viznek el a tengerbe s onnan talán fel a mennybe visz a nap égő sugara, majd újra leszállunk a

Katonáink árváiért.

A háboru napról-napra új feladatok, új kötelességek elé állítja a társadalmat.

Nincs annyi balzsam Giteádban, amennyi a sok seb beheggesztésére kellene e nehéz napokban. De ahol a csodatevő balzsam hiányzik, ott nem szabad most hiányzani a még csodatevőbb szeretetnek. Mert a »szeretet mindent megért, mindent elvisel, mindent remél« mint Pál apostol nagy igazán mondja.

»A szeretet tüdő, a szeretet kegyes.« A szeretet szinte emberfeletti türelmére van most szüksége a csapások keresztje alatt roskadozóknak. A szeretet kegyességére van szüksége ma a társadalomnak. Ha ez a szeretet nem üres frázis, hanem élő valóság, akkor nem ijedünk meg az új feladatoktól sem és készek vagyunk az új kötelességek vállalására.

Egyre többen kerülnek haza katonáink közül a harctérről olyanok, akik kenyérkereső munkára nem képesek többé. Mindinkább elfogja lelkünket a részvét, ha egy-egy család fő hősi haláláról értesülünk. Mindinkább fokozódik ezzel is az a kötelességünk, hogy e katonáink családjainak szomorú helyzetén segítsünk.

Nem csak az állam teszi meg a maga kötelességét, a társadalom is kiveszi e nemes munkából részét. Sajnos, eddig még nem indult meg olyan akció, amely a munkaképtelenné vált, vagy a csatában elesett hősök családjainak intenzív segítését tűzte volna ki célul. Pedig éppen ezeken a családokon kell különösen segítenünk, ott kell megtörfnünk a szeretet kenyeret, ahol nem lesz többé apa, aki azt megtörfje övéinek.

E nagy földadat megoldásához haladéktalanul hozzá kell fognok. Ha ezt a társadalom újabb megterhelése nélkül megtudjuk tenni, csak annál nagyobb megértéssel találkozhatunk mindenütt. Mi lenne ez?

Az újévi köszöntések megváltása, szelében széles e hazában. Annnyira el van terjedve ez a szokás, hogy egészen szegény sorsu emberek se sajnálnák újévi üdvözléseikért negyven ötven fillért kiadni. A jobban szituáltaknál meg egész csinos összegek jutnak évenként erre a célra.

Rendelné el a belügyminiszter, hogy minden községben, a közoktatásügyi miniszter pedig, hogy minden iskolában gyűténék össze azt a pénzt csupán, amelyet újévi gratulációkra akartak költeni az egyesek, meg a családok, ugyancsak erre lennének fölszólítandók a pénzügyintézetek, a gyá-

földre, harmatcseppekben fűdítjük fel az éjt, pelyhei leszünk a hónap, cseppjei a zuhogó esőnek.

Pompával teli tündöklük a nap — a tavasz szelid csillogása napja — mosolyg az istenek mosolyával, feltarul szerelemben, fellángol az áhíttal teli teremő erőben.

A kert egyik sarkában, egy vén hárs ágain egy sereg csiz ül meg s az egyik lelkesülten csattogja a viharadár dalát, amelyet valamire hallott.

A tenger szürke felülete fölött összegyűjtötte a szél a felhőket. A felhők s a tenger közt, mint a villám, büszkén szeli át a levegőt a viharadár.

Megérinti a tenger árját a szárnyával, majd majd mint a nyíl felcsap a felhőkig, hallatja kiáltását és a hullámok kiérzik az ujjongást ebből a hatalmas kiáltásból. Benne van ebben a kiáltásban a viharra való szomjúzás!

A felhők kiérzik belőle a düh elfojtott erejét, a szenvedélyek izzó tüzeit, a diadalmas bizalmat. A sirályok félnek a vihartól, oit röpködnek a tenger fölött és készen arra, hogy a mélyébe rejtsek a vihartól való aggodalmakat. A bűvárok fölsóhajtának; a harci kedvet a bűvár nem ismeri, a mennydörgéstől ő csak megremeget. Csak a viharadár száll büszkén és szabadon a tajtékozár fölött.

Övölt a szél, ropog a mennydörgés.

És a viharok merész hirdetője büszke röptésével fűszáll!

Dühöngj erősebben vad vihar!

rak és szép és külön r...
lene ter...
jűk ter...
mokban...
adomár...
maradt...
ha anna...
detné...

Gonc...
semmi...
tűknek...
megmen...
megvált...
hogy ez...
határoz...
eléri a...
hány b...
érdeme...

Közö...
a buzdi...
mert se...
fillérel...
lésekre...
De e...
kereszt...
Az eml...
tőben gy...
hogy m...
Ha a...
zás mó...
ennél a...
sabb cé...
melyébe...
téket, h...
nem ma...
ez a ha...
Cseppel...
lések m...
menny...
ját tapa...

Az...
gyűjtés...
befolya...
fogja és...

Járásu...

Egész...
ket rejt...
történt...
Ernö a...
okosan...
velkező...

Zalav...
fordul...
érdekek...
pitott m...
lyon kiv...
tassanak...
pesi tart...
a gabon...
fuvarköl...
megyei...
A népel...
sége Za...
kéisleges...
tehát a...
Zalameg...
vármege...
telen me...
legalabb...
Zalameg...
tehetővé...
szágba...

Általá...
melyet t...
közgyűll...

rák és egyéb vállalatok: akkor mindjárt szép összeghez lehetne jutni, az emberek külön megterhelése nélkül. Hasonlóképp kellene tenni a püspököknek is egyházmegyéjük területén. Ha másutt nem, a templomokban elhelyezett perselyekben tetemes adomány folynék be a kenyérkereső nélkül maradt katona családok fölsegítésére, hogy ha annak célját idején minden pap meghirdetné.

Gondtól terhes, súlyos időkben ugy sincs semmi értelme a sztereotip b. u. é. k. betűknek; de meg a sok irka-firkálástól is megmenekednénk, ha az újvívi üdvözlések megváltására elhatároznók magunkat. S hogy erre, kivétel nélkül minden ki el is határozza magát, ezt nagyon könnyű lesz elérni abban az esetben, ha az újságok néhány buzdító szóval ajánlják a felkarolásra érdemes ügyet olvasóinknak.

Közönségünk nem fog habozni, hogy ezt a buzdítást kövesse. Nem, különösen azért, mert senkitől nem kérünk többet egyetlen fillérrel sem annál, mint amit újvívi üdvözlésekre elkölteni szokott.

De egyöntetűen kellene ezt az akciót keresztül vinni, amely költségbe sem kerül. Az említett tényezők mindegyikének lehetőleg gyorsan ki kellene adnia rendeletét, hogy még idejekorán végrehajthassák.

Ha a közönség tisztában lesz az adakozás módjával s tudni fogja, hogy éppen ennél a gyűjtésnél szolgálja a leghumánusabb célt s a gyűjtést megindítóinak személyében megnyugodva látja ezt a biztosítékot, hogy fillérei hováfordítása kétséges nem marad: akkor biztosra vehetjük, hogy ez a hazafias akció megtermi gyümölcsét. Cseppekből lesz a tenger. Az újvívi üdvözlések megváltási összege nem várt eredménnyel fog járni. Én megpróbáltam és saját tapasztalásom sikerére hivatkozom.

Lévay Mihály
orsz. gyűl. képviselő.

Az üdvözlések megváltási összegének gyűjtésére kiadóhivatalunk vállalkozik. A befolyandó összegeket lapunk nyugtázní fogja és rendeltetési helyére juttatja.

H I R E K.

Járásunk veszedelme a maximális árakból.

Egész vármegyénkre lényeges veszedelmeket rejt magában a maximális áraknak megtörtént megállapítása. E miatt Újvívi Elek Ernő a múlt héten tartott megyegyűlésen okosan és erélyesen fel is szólalt és a következő javaslatot terjesztette elő:

Zalavármegye közönsége azzal a kéréssel fordul a kormányhoz, hogy a zalamegyei érdekek szempontjából sérelmesen megállapított maximális gabona- és lisztárak hatályaon kívül helyeztessenek az új árak állapításának meg, a közeli Stájerban és az alpesi tartományokban ugyanis oly magasak a gabona- és lisztárak, hogy még a vasúti fuvarköltések mellett is fenyeget a zalamegyei készletek exportálásának veszedelme. A népelemezés olcsóbbá tételének lehetősége Zalamegyében ugyanezen okból nagyon kétségessé válnék. A kormány állapítsa meg tehát a maximális gabona- és lisztárakat Zalamegye s általában a nyugati határszéli vármegyék részére és a Zalamegyében elégtelen mértékben termelt árpa maximális árát legalább is oly alapon állapítsa meg, hogy Zalamegyébe az árpa behozatala épp úgy tehetővé tésse, mint a közeli Stájerországba.

Általános helyeslés fogadta a javaslatot, melyet teljes egyhangúsággal tett magáévá a közgyűlés.

Különösen járásunk érdekében kell erősen helyeselnünk a fenti javaslatot, mert minket egyenesen azzal a veszedelemmel fenyeget a maximális árak mai megállapítása, hogy járásunkban rövid idő múlva nem lesz sem gabona, sem liszt kapható.

A sümegi járásban ugyanis az erre kijelölt bizottság csupán a fogyasztókra való tekintettel olyan alacsony gabona árakat állapított meg, amelyhez hasonló a megye egyetlen más járásában nem fordulnak elő. Tudvalevő, miszerint a gabonaárakhoz viszonyítva adhatók el a liszték is. Már most amennyiben a fenti említett két járásban a buza 37, a rozs 29 és az árpa legmagasabb ára 24 koronában lett megállapítva, ennek megfelelően a 0 számú buzaliszt 61 korona 98 fillérbe kerül — ezzel szemben a megye más járásaiban a gabonaárakkal egyetemben a lisztárak is 1-2 koronával drágábbak, míg Vas megyében, p. u. Jánosházán még éppen 40 K a buza, 32 K a rozs és 26 K 50 fillérben van az árpa ára megállapítva, aminek következtében a 0 számú buzaliszt 67 K-ért és a többi minőségű liszt is ennek arányában árusítható el. Világos tehát, hogy ilyenképen Zalamegye területéről számítottó mennyiségben adnak el a termelők a vasvármegyei kernskedőknek gabonát és különösebben áll ez a sümegi járásra, mely nem is nagy távolságra van Jánosházához, amiből viszont az következik, hogy rövid idő múlva Sümeg gabona és liszt nélkül marad, mert hisz elképzelhető, hogy a termelők is azon vannak, hogy minél magasabb árakat érjenek el; a malmoktól meg éppen senki sem kívánhatja, hogy üzemerre effektív ráfizessen, mely eset pedig fennállana, ha a más járásban drágábban vásárolt gabonából őrölt lisztet a sümegi piacon árusítanak el.

Ilyen körülmények között sem a sümegi malom nem fogja tudni a szükségletet kielégíteni, sem pedig más bármely malom nem fog Sümegre egyetlen szem lisztet sem szállítani.

Járásunknak tehát teljes eréllyel kell fellépnie e veszedelem ellen véget és az elhibázott ármegállapítás minél előbb való kijavítása iránt mindent el kell követnie.

— **Bánfi Alajos 70 éves.** Ma, karácsony első napján tünnepeli elemi iskolánk nagy népszerűségű igazgatója születésének hevenedik évfordulóját. Egész városunk minden rendű és rangú emberének ez alkalommal érzett jókívánságaihoz szívből csatoljuk a magunkat és kívánunk a kiváló direktornak még sok boldog születésnapot.

— **Városi közgyűlés.** Sümeg község képviselőtestülete a folyó hó 20-án megtartott közgyűlésen a következő határozatokat hozta: 1) A képviselőtestület az összes illetékességi ügyeket elutasította. 2) az alapítványi pénzekre vonatkozólag úgy határozott a képviselőtestület, hogy ezek $\frac{1}{2}$ része a Sümegi Takarékpénztárban, $\frac{1}{2}$ része pedig a Sümegi Népbankban lesz elhelyezve. 3) Havi pénztárvizsgáló bizottsági tagnak Eitner Jenőt választották meg. 4) a sümegi telefonnak a megyei hálózatba való bekapcsolását elhatározta a képviselőtestület. 5) számvizsgáló bizottsági tagok lettek: Steiner Simon, Krisztinkovich József, Geiger János, Würzburger Sándor, Pentz Mihály, Bánfi Alajos.

— **A Kisfaludy kaszinó közgyűlése.** A Kisfaludy kaszinó december 20-án tartotta rendezévi közgyűlését. Lukonich Gábor dr. elnök megállapította a közgyűlés határozatképességét, üdvözölte a megjelenteket s a gyűlést megnyitotta. A múlt közgyűlés jegyzőkönyvének hitelesítése után az elnök beszámolt az év főbb mozzanatairól. Jelentésében fájdalommal emlékezett meg Hayden Sándor és Tóth Lajos elhunytáról, szívéből

kívánta, hogy a kaszinó hadbavonult tagjai szerencsésen hazatérjenek, majd szárazföldi szavakkal hódolt a kaszinó nagynevű alapítójának, Kisfaludy Sándornak s lelkesen buzdította a tagokat, hogy szeretettel és ragaszkodással csüggedjenek városunk társadalmi életének immár 73 évet meghaladt első egyesületén, a kaszinón. A tagok száma 80 bel- és 26 külföldi. Az elnök jelentését közhelyesséssel fogadta a gyűlés. A számadást Báfi Alajos számvizsgáló terjesztette elő. A bevétel 3652 K 07 f., a kiadás 3265 K 95 f., a maradék 387 K 12 f. Tagdíj köl-hátralék 775 K, a vagyron 1162 K 12 f. Teher 22.937 K, evvel szemben van a kaszinó ingatlana. A Kisfaludy szoboralap, amelyet a kaszinó kezel 1233 K 07 f. A számadás rendben volt. Dehény József könyvtáros jelentette, hogy a könyvtár 887 mű 97 f kötetben. A gyűlés a jelentéseket elfogadta s Eitner Jenő pénztárosnak és Dehény József könyvtárosnak köszönetet szavazott. A tisztújítás Bánfi Alajos korelnök, Bricht Viktor és Talabér Lajos korjegyző közreműködésével ment be. Eredménye: elnök Lukonich Gábor dr., alelnök: Kellemen Károly dr., jegyző Schmidt Jenő dr., pénztáros Eitner Jenő, ügyész Fürst János dr., könyvtáros Dehény József, választmányi: Bánfi Alajos, Csonka Antal, Darnay Kálmán, Éles Károly, Farkas István és Vendel János rendes és Bíró József dr., Vértessy Béla póttagok. A választásért Lukonich Gábor dr. elnök mondott köszönetet. A hirdalok megrendelése és elárverezése után a gyűlés az elnök élettelésével véget ért.

— **A járásbíróóság építése.** Két évi halasztás után az igazságügyi kormány végre kiírta a sümegi járásbíróóság építésére a pályázatot. Az építés 1915-re szól, csak a háború el ne odázza ismét az építést.

— **A sümegi vöröskereszt elnöksége** halás köszönetet mond mindazoknak, akik a beteg katonák karácsonyát bármivel kedvessé tenni előmozdították. Pénzbeli hozzájárulók: Eitner Jenőné 13 K, Lugmayer Ferencné Zalamegyei 10 K, Magyary Kossza Gusztávné 10 K, Szele Kálmánné 5 K, özv. Kijász Gyuláné 3 K, Szűts Pálné, özv. Jenvay Gézáné, Taschek Gyuláné, Rózsa Károlyné, Rotschild Sándorné 2-2 K. Előzőleg a lapból kimaradt Berger Sándorné 4 K, (már elszámolva van. A püspöki kisegítő kórházhoz pénzt küldött: Bozó Manóné, Vendel Jánosné, Riszner Ferencné 3-3 koronát, Pánczer Gusztávné, Szelényi Tamásné, Mojzer Mariska, Dara Ferencné 2-2 K, Veiszné, Oerdakovits Roza 1-1 K, Kraffer N. 40. f. Könyve Mariska, Varga Józsefné bort, Csígyó Mari pályát adott. A katonák karácsony estéjén a községi kórház a vöröskereszt által fenntartott óvó és residenciában az égő gyertyák fényt árasztottak a fácskákon, valóságos gyermekded öröm sugárzott a szenvedők arcáról. Lám egy-egy pillanatra feledve van a baj, mosoly ül az arcon, a családapa otthonára gondolva áldja a jótévedőket. — Kész cigarettát küldöttek: Dr. Gellért Samu, Eitner Jenő, Vértessy Béláné, a III. leányosztály tanuló, Küzdő Arpadné, Petricsek Istvánné, Gellért Mór, Éles Károly, Steiner Simonné, Dr. Kellemen Károlyné, Hladny Jánosné, Csik Ferencné. Az óvókorházhoz bort küldöttek: Luiszer Lajosné, Surgóth Miksa, Talabér Károly hordóban, üvegekben: Sümegi Tivadar, Totola Imre jótévedők. Az élelmiszerek és egyéb adományok közlését jövő számban folytatjuk.

Felelős szerkesztő: Gellért Samu dr.

Szerkesztőtárs: Németh Böske.

Laptulajdonos és kiadó: Horvát Gábor.

Berson Summizarok a legjobb

Gulliver

A prima
kaucsuk
cipősarok

kaucsuk sarkok
királya

szádkivül olcsó, mert kaucsukból készült.

Hirdetéseket

jutányos áron elfogad

a kiadóhivatal.

PAPIR szalvéták

fehér és színes
100 darab K 1:50-től
K 3:50-ig.

Kapható: Horvát Gábor
papirkereskedésében Sümegen.

KARÁCSONYI és ÚJÉVI
képeslapok
alegnagyobb
választékban
kapható:
HORVÁT
GÁBOR
könyvkereskedőnél.

SZOLID KISZOLGÁLÁS!

ÓRIÁSI RAKTÁR!

Használjuk fel az alkalmat, hogy
H Schnitzler Sarolta
kézimunka üzletében
míg a készlet tart, mindenféle kézimunkát mélyen
leszállított áron szerezzünk be.

MÉLYEN LESZÁLLÍTOTT ÁRAK!

KEDVEZŐ ALKALOM!

APÓILO

mozgófényképszínház • Ramassetter-utca.

December 26-án karácsony másnapján és
27-én vasárnap klasszikus vallásos műfilm

Jézus élete

A kép csodás rendezésében tárja elénk Jézus fenséges tragédiáját, a felvétel a szent földön eszközöltetett a legmesszebbmenő történeti hűséggel. Felejthetetlen a Ecce homo jelenete. Csernoch János Magyarország hercegprimása megmentette a filmet és elragadtatással beszélt annak csodás és szép kiállításáról.